Dosarul nr. 3-5217/2024
2-24149047-12-3-27122024

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

25 februarie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierii Ecaterina Mihailov, Cătălina Sîrbu
Interpretul Neonila Bujor

examinând în ședință de judecată închisă acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de *****, prin intermediul avocatului Dumitru Nemerenco, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie, privind anularea deciziei nr. *****/DAA din 28 noiembrie 2024 și obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil prin care să fie dispusă recunoașterea statutului de refugiat reclamantului sau să i se acorde protecție umanitară,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 27 decembrie 2024, *****, reprezentat de către avocatul Dumitru Nemerenco, s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie, privind anularea deciziei nr. *****/DAA din 28 noiembrie 2024 și obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil prin care să fie dispusă recunoașterea statutului de refugiat reclamantului sau să i se acorde protecție umanitară.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, decizia nr. *****DAA din 28 noiembrie 2024 este una absolut neîntemeiata și inadmisibilă, contrară prevederilor legale și care poate pune în pericol viața și siguranța reclamantului.

În dezacord cu decizia contestată, a comunicat că ***** a oferit detalii specifice despre situația sa și despre riscurile la care ar fi supus în cazul întoarcerii în Federația Rusă. Cu referire la teama bine întemeiată, a explicat că riscă arestarea și tortura în caz de întoarcere, având în vedere dosarul penal deschis împotriva sa și obligația de a semna un contract cu Ministerul Apărării.

Reclamantul a comunicat că, mobilizarea militară în Federația Rusă implică participarea la activități care sunt condamnate de comunitatea internațională pentru

încălcarea regulilor de conduită umană, fapt ce contravine convingerilor politice ale reclamantului. Conform art. 170 și 171 din Manualul UNHCR, refuzul participării la acțiuni militare contrare dreptului internațional poate constitui temei pentru statutul de refugiat. Serviciul militar alternativ nu este o opțiune realistă în Federația Rusă, având în vedere contextul politic și militar actual, unde presiunea pentru mobilizare este extrem de mare.

Potrivit reclamantului, în Federația Rusă el nu are acces la o protecție efectivă. Rapoartele internaționale, inclusiv cele ale organizațiilor pentru drepturile omului, evidențiază lipsa unui stat de drept și represiuni sistematice asupra opozanților. Potrivit art. 62 din Manualul UNHCR, refuzul de a se întoarce și imposibilitatea de a beneficia de protecție în țara de origine demonstrează o temere bine întemeiată.

De asemenea, reclamantul a specificat că a dezvoltat convingeri politice puternice împotriva politicii imperialiste și agresive a Federației Ruse încă dinainte de anul 2010, când a observat propaganda și crimele de război comise în Cecenia și Georgia. Din acest motiv, a decis să nu sprijine în niciun fel mașina militară a statului și să evite serviciul militar, deoarece ar fi însemnat să participe la acțiuni care contravin valorilor morale și politice.

Pentru a părăsi țara, reclamantul a obținut un certificat legal printr-o firmă de avocatură, necesar pentru eliberarea pașaportului, însă autoritățile ruse au fabricat un dosar penal împotriva acestuia. Acest dosar nu era legat de vreo infracțiune reală, ci de refuzul lui de a se supune presiunilor instituțiilor de stat. La secția de poliție a fost amenințat și manipulat, iar când și-a dat seama că nu poate să-și apere drepturile în mod legal, a decis să plece în Ucraina.

Reclamantul a declarat că situația lui s-a înrăutățit odată cu agresiunea militară a Federației Ruse în Ucraina, iar întoarcerea în Rusia ar însemna să fie arestat imediat pentru încălcarea interdicției de a părăsi țara. A precizat că îi este teamă că va fi torturat sau supus presiunilor pentru a semna un contract cu Ministerul Apărării, ceea ce ar însemna să fie trimis pe front împotriva voinței lui și a convingerilor politice.

De asemenea, s-a menționat că nu are nicio șansă de a-și apăra legal drepturile în Federația Rusă. Refuzul lui de a participa la acțiuni militare ilegale și persecuția politică la care este supus fac imposibilă întoarcerea în țara de origine, iar singura soluție pentru a-și proteja viața și libertatea este recunoașterea statutului de refugiat.

Suplimentar, reclamantul a comunicat despre existența unei cauze penale intentată pe numele său în Federația Rusă. Totodată, a indicat asupra faptului că nu dispune de un pașaport sau un alt act de călătorie care iar permite să traverseze

hotarele țării, a intrat pe teritoriul țării doar în baza unui act de identitate intern eliberat de Federația Rusă.

În acest sens, a afirmat că nu are posibilitatea de a perfecta un act de călătorie prin intermediul ambasadei Federației Ruse, iar drept rezultat a refuzului în emiterea unui forme de protecție, ultimul nu are altă posibilitate de a pleca din Republica Moldova decât în direcția Federației Ruse, lucru care este unul inadmisibil în circumstanțele indicate.

Astfel, consideră că decizia de respingere a cererii de azil în cazul Turchenkov Evghenii este nefondată, întrucât nu există dovezi sau argumente legale care să justifice excluderea sa de la recunoașterea statutului de refugiat sau de la acordarea protecției umanitare, în conformitate cu prevederile articolelor 18 și 20 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

Totodată, Turchenkov Evghenii a afirmat că îndeplinește toate condițiile prevăzute de lege pentru a beneficia de protecție internațională, iar Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie, a emis o decizie de respingere a solicitării azilului fără a respecta temeiurile legale stabilite.

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova și dispozițiile art. 191, 196, 204, 205, 206, 209, 211, 212 din Codul administrativ al Republicii Moldova, art. 75, 80, 81, 94, 96 din Codul de procedură civilă.

Obiecțiile pârâtului:

Inspectoratul General pentru Migrație, la 17 ianuarie 2025, a depus referința asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintate de către ***** ca fiind nefondată și ilegală, or cererea înaintată nu întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008 și condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din legea menționată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că ***** a declarat că s-a născut la ***** în *****, Federația Rusă. Este de naționalitate rus și cetățean al Federației Ruse și este de religie creștin.

În susținerea identității sale, ***** a prezentat Serviciului azil și apatridie a Direcției regionale Nord pașaportul național nr. *****eliberat la 15 decembrie 2006. La 30 august 2023, ***** a manifestat voința de a solicita azil pe teritoriul Republicii Moldova.

Referitor la motivul plecării din țara de origine, solicitantul a invocat că a plecat din Federația Rusă din motiv că nu a dorit să îndeplinească serviciul militar.

***** a declarat că în anul 2011 a plecat din Federația Rusă, legal, deplasându-se spre Ucraina, unde a locuit ilegal până în anul 2023. Din relatările solicitantului ***** rezultă că problemele sale în Federația Rusă au început în anul 2011, după ce i-a fost pornită o cauză penală în temeiul art. 237 alin. (1) din Codul penal al Federației Ruse – „falsificarea unui document oficial care acordă drepturi sau scutește de obligații în scopul utilizării sau vânzării unui astfel de document sau producerea în aceleași scopuri sau vânzarea de premii de stat contrafăcute ale Federației Ruse, RSFSR, URSS, ștampile, sigilii sau formulare”.

În cadrul interviului, ***** a susținut că după începerea conflictului armat, și pe motiv că nu dorea să fie atras în rândurile armatei, a vrut să obțină pașaport național pentru a părăsi teritoriul Federației Ruse. Urma să prezinte la secția de pașapoarte un certificat precum că este eliberat de serviciul militar, care a fost falsificat și în urma acestui fapt i-a fost pornită cauza penală în baza articolului menționat.

Autoritatea publică pârâtă a indicat că ***** a declarat că nu este de acord cu situația militară din Federația Rusă. Referitor la motivul solicitării azilului, acesta a declarat că nu vrea să fie implicat în acțiunile militare între Ucraina și Federația Rusă.

***** a relatat că nu dorește să revină în țara de origine din considerentul că nu se simte în siguranță și are teama că va fi condamnat la privațiune de libertate pe motiv de încălcare a legislației. Totodată, în cadrul interviului efectuat, ***** a menționat că poate reveni în țara de origine, însă nu dorește.

Referitor la alte detalii și elemente ale stării de fapt se face referire la conținutul dosarului.

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nicio cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit art. 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale,

încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.l298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma:

a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate;

d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații:

a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine;

c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat.

Din art. 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturilor omului din aceleași motive vor constitui, de asemenea, persecuție.

S-au luat în considerație declarațiile solicitantului de azil precum că, nu dorește să revină în țara de origine din considerent, că nu se simte în siguranță și

are teama că va fi condamnat la privațiune de libertate pe motiv de încălcare a legislației (art. 237 alin. (1) din Codul penal al Federației Ruse). Totodată, solicitantul a menționat că poate reveni în țara de origine, însă nu dorește.

Este de asemenea necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant. Însă, declarațiile solicitantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantei este indispensabilă.

În acest context s-a făcut referire Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și anume pct. 38 prevede că: Elementului temere - care este o situație de spirit și o condiție subiectivă - îi este adăugat calificativul „bine întemeiat". Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate" conține deci atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente".

Cu privire la motivul mobilizării în armata națională, au fost analizate surse publice de informații, astfel potrivit NEWS.ro (Vladimir Putin ordonă creșterea cu 15% a numărului de soldați din armata rusă; 01.12.2023)

https://www.news.ro/externe/vladimir-putin-ordona-cresterea-cu-l 5-a-numarului-de-soldati-din-armata-rusa-19224042012120231221214062 95:

„Liderul rus Vladimir Putin a semnat vineri un decret prin care a ordonat o creștere cu 15% a numărului de soldați din armata rusă, Moscova invocând drept motiv al acestei creșteri „amenințări sporite" din cauza conflictului din Ucraina, relatează Le Monde. O consolidare a forțelor armate combinate ale Alianței în apropierea frontierelor Rusiei și desfășurarea de mijloace suplimentare de apărare aeriană și de arme de atac sunt în curs de desfășurare, a arătat Ministerul Apărării. Cu toate acestea, ministerul a dat asigurări că această creștere a efectivelor se va realiza „în etape", pe baza unor angajamente voluntare, și că nu este prevăzută „nicio mobilizare (militară)".

Potrivit RADIO EUROPA Liberă (Curtea Supremă din Rusia confirmă dreptul recruților de a efectua un serviciu alternativ; 24.11.2023)

https://moldova.europaiibera.org/a/curtea-suprema-din-rusia-confirma-dreptul recrutilor-de-a-efectua-un-serviciu-alternativ/32698438.html:

„Curtea Supremă a Rusiei a emis o hotărâre care confirmă dreptul unui rus mobilizat de a efectua serviciul civil alternativ. Organizația pentru drepturile omului „Școala încorporării" a anunțat pe 23 noiembrie că Curtea Supremă a emis această hotărâre recunoscând posibilitatea efectuării unui serviciu civil alternativ în timpul mobilizării, subliniind neconcordanțele dintre legea privind mobilizarea și Constituția rusă. Constituția prevede că persoanele care nu pot efectua serviciul

militar din cauza convingerilor lor pot efectua în schimb un serviciu civil alternativ. Cu toate acestea, legea privind mobilizarea nu prevede posibilitatea unui serviciu alternativ.

Decizia Curții Supreme a fost luată în urma unui recurs depus de biroul de înregistrare și înrolare militară în cazul lui Pavel Mușumanski, un rezident al regiunii ruse Leningrad, înrolat în timpul așa-numitei mobilizări militare parțiale din septembrie 2022. În martie, un tribunal din Sankt Petersburg a confirmat dreptul său de a efectua serviciul civil alternativ pe baza convingerilor sale religioase".

RADIO EUROPA LIBERĂ (Vladimir Putin spune că războiul din Ucraina va continua, 600.000 de soldați ruși sunt pe front; 14.12.2023): *https://romania.europalibera.org/a/putin-discurs-anual-2023/32730627.html :*

„ Președintele Rusiei, Vladimir Putin, a declarat la conferința de presă de sfârșit de an că nu va exista pace în Ucraina până când obiectivele sale nu vor fi atinse. Peste 600.000 de soldați ruși sunt în Ucraina. Din acest motiv, Putin a exclus un nou val de mobilizare. Vladimir Putin a respins necesitatea unui al doilea val de mobilizare a rezerviștilor pentru a lupta în Ucraina, o măsură care s-a dovedit profund nepopulară în trecut [...]. „Nu este nevoie" de mobilizare acum, a spus Putin, deoarece 1.500 de bărbați sunt recrutați în armata rusă în fiecare zi în întreaga țară. E1 a mai susținut că, începând de miercuri seara, un total de 486.000 de soldați au semnat un contract cu armata rusă [...]".

BBC (în direct cu președintele Federației Ruse, Vladimir Putin; 14.12.2023) https://www.bbc.com/russian/live/news-67707442 : „Va exista un al doilea val de mobilizare? „Am avut o mobilizare parțială, am chemat 300.000 de oameni. [...] Acum 244.000 sunt în zona de luptă. Mulți specialiști buni s-au dovedit a fi printre ei. 41.000 au fost concediați din cauza atingerii limitei de vârstă, din motive de sănătate și așa mai departe. După aceea, am început o campanie pentru a atrage oamenii să semneze un contract. Până aseară, fuseseră recrutați 486.000 de voluntari. Nu este nevoie de mobilizare în acest moment", a spus Putin.

În acest sens, potrivit pct. 167 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că în țările în care serviciul militar este obligatoriu, fapta de a se sustrage de la îndeplinirea acestei îndatoriri este frecvent pedepsită de lege. De altfel, dacă serviciul militar este obligatoriu sau nu, dezertarea este invariabil considerată infracțiune. Pedepsele pot varia de la o țară la alta și, în mod normal nu sunt privite drept persecuție. Temerea de urmărire penală pentru dezertare sau fugă de încorporare nu constituie în sine o temere bine întemeiată de persecuție, conform acestei definiții [...], în acest context, s-a menționat și faptul că potrivit legislației naționale ruse, este prevăzut serviciul militar alternativ de care poate privilegia solicitantul de azil.

Potrivit pct. 168 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, în mod evident. O persoană nu este refugiat dacă singurul motiv de dezertare sau de sustragere de la încorporare este aversiunea sa de față de serviciul militar sau teama de a lupta.

Pct. 169 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că, un dezertor sau un fugar de încorporare poate fi considerat refugiat dacă se poate arăta că ar suferi pedepse disproporționat de severe pentru infracțiunea militară comisă datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenții la un anumit grup social sau opiniei politice.

Cu referire la relatările solicitantului că nu dorește să revină în țara de origine din considerentul că nu se simte în siguranță și are teama că va fi condamnat la privațiune de libertate pe motiv de încălcare a legislației (art. 237 alin. (1) din Codul penal al Federației Ruse, dosar intentat în anul 2011), s-a menționat că pct. 56 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că trebuie să se facă o distincție clară între persecuție și pedeapsa prevăzută pentru o infracțiune de drept comun. Persoanele ce fug pentru a scăpa de urmăriri sau pedepse pentru astfel de infracțiuni, în mod normal, nu sunt refugiați. Trebuie de reamintit că un refugiat este o victimă sau potențială victimă a injustiției, și nu o persoană ce fuge de justiție.

Pct. 59 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că, în vederea determinării faptului dacă urmărirea penală merge până la persecuție, va fi necesar să se facă referire la legile țării în cauză, deoarece este posibil că o lege să nu fie conformă cu standardele în domeniul dreptului omului. Totuși, cel mai adesea, nu legea este discriminatorie, ci aplicarea ei.

De asemenea, în detrimentul solicitantului s-a stabilit că infracțiunea înfăptuită a avut loc *până* la iscarea unor acțiuni represive din partea Federația Rusă asupra Ucrainei.

Astfel autoritatea publică pârâtă a reținut că, reclamantul a plecat din Federația Rusă în Ucraina în anul 2011, în mod legal. De asemenea, s-a stabilit (potrivit materialelor prezentate de solicitant) că reclamantul, la 31 mai 2024, s-a adresat la Ambasada Federației Ruse din Chișinău cu o solicitare de confirmare a cetățeniei, astfel, a avut tangență directă cu autoritățile statului de origine, ceea ce denotă faptul că dânsul nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național.

În acest sens, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Totodată, s-a făcut referire la Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

În conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270/2008, agenții de persecuție sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47^1.

Potrivit art. 47^1 din Legea nr. 270/2008, protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin. (2). (2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alin. (1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci când dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

S-a menționat că, potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de

populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

Concomitent, reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Astfel în urma celor relatate, s-a apreciat că solicitantul nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo.

Direcția azil și apatridie i-a respins cererea de azil pentru motivul că nu fusese supusă persecuției în țara a cărei cetățean este, ceea ce l-ar fi determinat să își părăsească țara de origine. În cazul solicitantului de azil, nu exista nicio legătură de cauzalitate între actul de persecuție și un motiv de persecuție.

Totodată, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, mai mult ca atât s-a apreciat că solicitantul de azil nu a individualizat nicio temere față de țara de origine.

În urma celor relatate, pârâtul a concluzionat că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În urma celor expuse, în conformitate cu prevederile art. 1A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova, nu sunt aplicabile în cazul dat.

Potrivit art. 42 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil autoritățile competente

investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

Potrivit pârâtului, a fost analizată și posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care prevede că protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

a) *Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției.*

Din declarațiile solicitantului nu rezultă că dânsul este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care este urmărit de către autorități.

b) *Analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante.*

Potrivit Convenției împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la 31 mai 1998, termenul „tortură“ desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantului, dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, el părăsind țara de origine, din alte considerente.

c) *Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional*.

Freedom in the World 2023 - Russia; 10.03.2023
https://www.ecoi.net/en/document/2088552.html și
HRW — Human Rights Watch (World Report 2024 - Russia; 14.01.2024
https://www.ecoi.net/en/document/2103134.html

- s-a concluzionat faptul că în prezent pe teritoriul Federației Ruse nu se desfășoară un conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, s-a atras atenția asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr. 270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3), astfel încât se atestă faptul că reclamantul nu a invocat argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămările grave.

Totodată, pârâtul a menționat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Luând în considerare informația din țara de origine a solicitantului de azil, s-a apreciat că situația din Federația Rusă nu prezintă un pericol pentru viața și securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine.

În ședința de judecată, reclamantul *****, reprezentat de avocatul Dumitru Nemerenco, fiind asistat de interpretul instanței, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Ionela Zabrian, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de ***** prin intermediul avocatului Dumitru Nemerenco, care dispune de o astfel de împuternicire în baza mandatului Seria MA nr. 2233284, anexat la materialele cauzei, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI privind anularea

actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Din actele cauzei, explicațiile expuse în acțiune și referință, se reține că, reclamantul ***** s-a născut la ***** în *****, Federația Rusă, fiind cetățean a Federației Ruse, este de naționalitate rus şi de religie creștin. La 30 august 2023, ***** s-a adresat cu cerere de azil în Republica Moldova.

Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, a invocat că nu vrea să fie implicat în acțiunile militare între Ucraina și Federația Rusă, nu dorește să revină în țara de origine din considerent, că nu se simte în siguranță și are teama că va fi condamnat la privațiune de libertate pe motiv de încălcare a legislației.

A afirmat că, în legătură cu faptul că nu dorea să fie atras în rândurile armatei, a vrut să obțină pașaport național pentru a părăsi teritoriul Federației Ruse. Astfel că, urma să prezinte la secția de pașapoarte un certificat precum că este eliberat de serviciul militar, care a fost falsificat, în urma căruia fapt i-a fost pornită cauza penală în baza art. 237 alin. (1) din Codul penal al Federației Ruse.

Astfel, în anul 2011, reclamantul a plecat din Federația Rusă, legal, deplasându-se spre Ucraina, unde a locuit ilegal până în anul 2023.

***** a relatat că nu dorește să revină în țara de origine, din considerentul că nu se simte în siguranță și are teama că va fi condamnat la privațiune de libertate pe motiv de încălcare a legislației.

La 28 noiembrie 2024, a fost emisă decizia nr. *****/DAA a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI cu privire la respingerea cererii de azil (f.d. 15-21).

În motivarea soluției adoptate, autoritatea publică pârâtă a reținut că din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951, cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova. Iar din analiza cererii de azil, din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art. 45

alin. (3) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

La 27 decembrie 2024, decizia nr. *****/DAA a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI a fost contestată în instanța de judecată de reclamant, solicitând anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită un act administrativ favorabil. Astfel, cererea de chemare în judecată constituie o acțiune în contestare și obligare, calificată în temeiul art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ, care prevede că acțiunea în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

În drept, potrivit art. 277-278 din Codul de procedură civilă, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului. Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169-171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ,

anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

Potrivit art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art. 225 alin. (4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sunt reglementate expres prin legi speciale.

În conformitate cu prevederile art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.
Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 6 alin. (1) lit. a)-c) din Legea 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova stabilește că, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care

Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada ședерii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

Reieșind din prevederile art. 56 lit. a)-f) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări,a cărei cetățenie a dobândit-o.

În conformitate cu art. 11 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, nici un solicitant de azil nu va fi expulzat sau returnat de la frontieră ori de pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (3) lit. a)-c) al Legii privind azilul în Republica Moldova, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit prevederilor art. 51 alin. (1) lit. a)-c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat și se află pe teritoriul Republicii Moldova; se află pe teritoriul Republicii Moldova; în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

Potrivit art. 60 din Legea privind azilul în Republica Moldova, după intervievarea solicitantului de azil, în baza informaţiei pregătite de Direcţia azil şi integrare, şeful acestei direcţii emite una din următoarele decizii: a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. Orice decizie a Direcţiei azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. În cazul acordării unei forme de protecţie, Direcţia azil şi integrare informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămânerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova, *cererea de azil este considerată evident nefondată dacă, solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.*

Astfel, se reține că prin noțiunea de azil se înțelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, se atestă că pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine, iar în cazul în care nu se poate

stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, instanța notează că este important de stabilit dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

Așadar, în sensul celor enunțate, instanța reține că, reclamantul a declarat că s-a născut la *****, în *****, Federația Rusă, fiind cetățean a Federației Ruse, este de naționalitate rus şi de religie creștin.

La 30 august 2023, ***** s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu cerere de azil (f.d. 1 - dosar administrativ).

În cadrul notei de interviu întocmită la 04 septembrie 2023, la sediul Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția regională Nord, reclamantul a declarat că nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în țara de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat și nici alte probleme de altă natură în afara celor prezentate la fel nu a avut. În context, a declarat că la moment se află în căutare federală în legătură cu cauza penală nr. 00539, pornită în temeiul art. 327 alin. (1) din Codul penal al Federației Ruse (f.d. 51- dosar administrativ).

Din cele relatate de către reclamant, se constată că acesta a plecat din țara de origine în Ucraina în anul 2011, tranzitând Republica Belarus, în mod legal. În Republica Moldova a venit la 24 august 2023, prin punctul de trecere Mamalîga – Criva. În contextul dat, este de menționat faptul că reclamantul declară că a părăsit teritoriul Ucrainei, ca rezultat al adresării către autoritățile din Ucraina pentru a i se întocmi proces-verbal pentru încălcarea regulilor de ședere, pe teritoriul Ucrainei. Respectiv, indică asupra faptului că a fost emisă o decizie de înlăturare a reclamantului de pe teritoriul Ucrainei, în urma manifestării voinței din partea acestuia (f.d. 52 dosar administrativ).

Prin urmare, se constată că reclamantul a plecat din Federația Rusă în mod legal, acest fapt denotă că autoritățile rusești nu îi îngrădesc dreptul la libera circulație, or în cazul în care ar fi existat probleme cu autoritățile rusești, cum ar fi persecuții din partea statutului, urmărire de către organele de drept, acesta nu ar fi putut părăsi teritoriul Federației Ruse, cel puțin în mod legal.

Suplimentar, în cadrul interviului din 04 septembrie 2023, reclamantul a declarat că poate se să întoarcă în țara de origine, dar nu vrea (f.d. 50 dosar administrativ). Or, la întrebarea reprezentantului Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția regională Nord, cu privire la motivele solicitării azilului în Republica Moldova, acesta a declarat „ *pentru că nu vreau să mă întorc în Rusia*” (f.d. 52 dosar administrativ).

Cu privire la motivul invocat de reclamant întru acordarea statutului de refugiat, instanța reține că, cercetând starea de fapt, nu s-au constatat în raport cu solicitantul de azil *****, cetățean a Federației Ruse, temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că acesta se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Așadar, reclamantul nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație din cadrul MAI, nici instanței de judecată, probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că ***** a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Mai mult ca atât, la depunerea cererii de azil, cât și în cadrul examinării cauzei, reclamantul ***** a declarat că, în anul 2008, a luat decizia conștientă de a se eschiva de la serviciul militar (f.d. 8, 10 dosar administrativ) și, ca rezultat, au început problemele cu autoritățile Federației Ruse, pornindu-se o cauză penală. În context, se reține că motivele invocate de către reclamant în cererea de chemare în judecată au fost generate de circumstanțe create de solicitant prin propria voință.

Instanța remarcă faptul că evaluarea riscului de a fi persecutat sau supus unor rele tratamente în țara de origine, se concentrează asupra faptului dacă o astfel de temere este bine întemeiată la momentul luării deciziei privind cererea de recunoaștere a statutului de refugiat sau acordarea protecției umanitare, și anume teama bine întemeiată a solicitantului trebuie să fie actuală. Circumstanțele lăsate în urmă de persoana care fuge, se pot modifica sau pot înceta să mai existe în timp. În acest sens, la materialele cauzei a fost prezentat cazierul judiciar al reclamatului, în care este indicat că dosarul penal a încetat la 26 decembrie 2011 (f.d. 26-27).

De asemenea, în cadrul ședinței de judecată fiind întrebat de către reprezentantului autorității pârâte, Ionela Zabrian, „dacă a părăsit țara de origine pentru că a fost intentat dosarul penal”, reclamantul a declarat „*da, însă ca motiv principal a fost să nu fiu înrolat în serviciul militar*”. Suplimentar, reclamantul a recunoscut în cadrul ședinței de judecată că „*dosarul penal pornit în țara de origine, a fost pentru eschivarea de la serviciul militar*” (f.d. 73).

În circumstanțele respective, instanța reține că, potrivit pct. 168 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, *o persoană nu este refugiat dacă singurul motiv de dezertare sau de sustragere de la încorporare este aversiunea sa de față de serviciul militar sau teama de a lupta*.

Pct. 169 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că, un dezertor sau un fugar de încorporare poate fi considerat refugiat dacă se poate arăta că ar suferi pedepse disproporționat de severe pentru infracțiunea militară comisă datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniei politice.

Pentru a considera evitarea serviciului militar drept un motiv relevant pentru persecuție, acest motiv trebuie să fie contrar convingerilor politice, religioase sau morale ale solicitantului. ***** a făcut doar declarații în acest sens. Or conform prevederilor art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Cu referire la argumentele reclamantului precum că nu dorește să revină în țara de origine din considerentul că nu se simte în siguranță și are teama că va fi condamnat la privațiune de libertate pe motiv de încălcare a legislației (art. 237 alin. (1) din Codul penal al Federației Ruse, dosar intentat în anul 2011), se reține că potrivit pct. 56 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul
refugiaților, trebuie să se facă o distincție clară între persecuție și pedeapsa prevăzută pentru o infracțiune de drept comun. *Persoanele ce fug pentru a scăpa de urmăriri sau pedepse pentru astfel de infracțiuni, în mod normal, nu sunt refugiați, un refugiat este o victimă - sau potențială victimă a unei nedreptăți, și nu o persoană ce fuge de justiție.*

Instanța de judecată reține că, reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Cu referire la declarația că nu dorește să se reîntoarcă în Federația Rusă din motivul că acesta a dezvoltat convingeri politice puternice împotriva politicii imperialiste și agresive a Federației Ruse încă dinainte de 2010, instanța reține prevederile pct. 80 din Manualul UNHCR referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, în care se menționează că a avea opinii politice diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine, un motiv pentru a cere statutul de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Aceasta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autorități, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate. Se presupune, de asemenea, faptul că astfel de opinii au ajuns la cunoștința autorităților sau îi sunt atribuite de către acestea solicitantului. La fel, pct. 83 din același Manual, statuează că, solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara sa de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsirea țării. El ar fi putut să-şi ascundă opiniile politice şi să nu fi suferit niciodată vreo discriminare sau persecuție. Totuși, simplul fapt de a refuza să se pună sub protecția guvernului său, ori refuzul de a se întoarce, pot dezvălui adevărata stare de spirit a solicitantului şi pot conduce la temerea de persecuție. În astfel de circumstanțe, pentru a aprecia temeinicia temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce în țara sa.

Astfel, reieșind din materialele dosarului, instanța de judecată reține cu certitudine că, reclamantul ***** a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe care l-ar constrânge la asemenea pas, or plecarea acestuia a fost voința sa în legătură cu eschivarea de la serviciul militar. Mai mult ca atât, reclamantul a părăsit țara de origine în baza actelor de identitate eliberate de autoritățile Federației Ruse, urmărind să ajungă în Ucraina, iar *la 31 mai 2024, s-a adresat Ambasadei Federației Ruse din Republica Moldova pentru confirmarea cetățeniei, la 06 iunie 2024 a primit răspuns la cerere* (f.d. 43, 45 dosar administrativ).

Se reține că reclamantul s-a adresat Ambasadei Federației Ruse din Chișinău, pentru confirmarea cetățeniei, astfel, având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce denotă faptul că dânsul nu se află în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național.

În context, instanța constată că, în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat reclamantul nu a prezentat nicio probă.

Statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate” conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente. În acest context, au fost evaluate declarațiile făcute de solicitantul de azil – *****, însă declarațiile reclamantului nu pot fi considerate în abstract și au fost analizate în contextul unor situații concrete, cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului fiind indispensabilă.

La caz, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, prevede că „statutul de refugiat se aplică şi oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupaţiei, dominaţiei străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga ţară de origine sau a cărei cetăţenie o are, este obligată să părăsească locul de reşedinţă obişnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara ţării sale de origine sau a cărei cetăţenie o are”.

La baza definiţiei date rezultă că, solicitantul de azil nu a identificat niciun motiv de agresiune, dominaţie străină sau existenţa unor evenimente care au tulburat ordinea publică în ţara de origine; nu are niciun motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare.

Suplimentar, instanța de judecată reține că, reclamantul a făcut declarații contradictorii, nefiind în stare să explice anumite circumstanțe pe care le-a invocat în susținerea acțiunii sale. În așa mod, **este afectat principiul credibilității**, or, pe de o parte declarațiile solicitantului de azil sunt contradictorii și incoerente, iar pe de altă parte, acesta nu a prezentat probe în susținerea pretențiilor sale.

La fel, instanța relevă că solicitantul de azil nu a întâmpinat niciun obstacol din partea autorităților de stat, nu a individualizat nicio acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea acestuia, în defavoarea solicitantului de azil fiind conchis faptul că acesta *a oferit o informație destul de generală privind temerea sa individuală.*

Astfel, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie pusă în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul ***** să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În acest sens, instanța consideră relevantă statuarea Curții Europene pentru Drepturile Omului, în cauza Vilvarajah și alții contra Regatului Unit (respingerea unor solicitanți de azil din Sri Lanka spre țara lor de origine), astfel, nici Convenția, nici Protocoalele acesteia nu consacră un drept la azil politic. Totuși, în

asemenea circumstanțe, o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3.

Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea deciziei nr. *****/DAA din 28 noiembrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil, or, ***** nu a probat faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv, în privința reclamantului nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului de anulare a deciziei nr. *****/DAA din 28 noiembrie 2024, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin careva probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Se reține că, în temeiul art. 137 din Codul administrativ: (1) În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. (2) Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. (3) Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. (4) Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Astfel, se constată că, reieșind din circumstanțele cauzei, autoritatea publică pârâtă a aplicat Legea, discreția sa reducându-se la alegerea consecinței juridice, respectiv, soluției legale, tratarea neidentică a stărilor de fapt având un motiv obiectiv, stabilit de Lege.

Totodată, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța de judecată constată că, la examinarea cererii solicitantului de azil, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante, a respectat limitele legale și a acționat conform scopului acordat prin lege.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de

judecată respinge argumentele reclamantei și ale reprezentantului reclamantei și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul, exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticile aduse către reclamantă referitor la acțiunile autorității

publice pârâte, instanța de judecată conchide că decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. *****/DAA din 28 noiembrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea autorității publice pârâte să recunoască statutul de refugiat sau acordarea protecției umanitare, pretenția urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de *****, prin intermediul avocatului Dumitru Nemerenco, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie, privind anularea deciziei nr. *****/DAA din 28 noiembrie 2024 și obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil prin care să fie dispusă recunoașterea statutului de refugiat reclamantului sau să i se acorde protecție umanitară.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu